Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

6 päivänä syyskuuta 2012 *

Tuomioistuimen toimivalta siviili- ja kauppaoikeuden alalla — Toimivalta kuluttajien tekemien sopimusten osalta — Asetus (EY) N:o 44/2001 — 15 artiklan 1 kohdan c alakohta — Tämän toimivallan mahdollinen rajoittaminen koskemaan etäsopimuksia

Asiassa C-190/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Oberster Gerichtshof (Itävalta) on esittänyt 23.3.2011 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.4.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Daniela Mühlleitner

vastaan

Ahmad Yusufi ja

Wadat Yusufi,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader (esittelevä tuomari) ja E. Jarašiūnas,

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Strömholm,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Daniela Mühlleitner, edustajanaan Rechtsanwalt C. Schönhuber,

— Ahmad Yusufi ja Wadat Yusufi, edustajinaan Rechtsanwalt U. Schwab ja Rechtsanwalt G. Schwab,

— Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek ja J. Vláčil,

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato M. Russo,

— Puolan hallitus, asiamiehinään M. Szpunar ja B. Majczyna,

— Portugalin hallitus, asiamiehinään L. I. Fernandes ja S. Nunes de Almeida,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

— Sveitsin valaliitto, asiamiehenään D. Klingele,

— Euroopan komissio, asiamiehinään A.-M. Rouchaud-Joët ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.5.2012 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 (EYVL 2001, L 12, s. 1; jäljempänä Bryssel I -asetus) 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty oikeudenkäynnissä, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Daniela Mühlleitner ja toisaalta Ahmad ja Wadat Yusufi ja joka koskee ajoneuvon kauppasopimuksen purkamista ajoneuvon piilevien virheiden takia, myyntihinnan palauttamista ja vahingonkorvausta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden täytäntöönpanosta yksityisoikeuden alalla Brysselissä 27.9.1968 tehdyn yleissopimuksen (EYVL 1972, L 299, s. 32), sellaisena kuin se on muutettuna myöhemmillä uusien jäsenvaltioiden tähän yleissopimukseen liittymisestä tehdyillä yleissopimuksilla (jäljempänä Brysselin yleissopimus), 13 artiklan 1 kappaleen 3 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Kun asia koskee jonkun sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voi pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä, jäljempänä ’kuluttaja’, määräytyy tuomioistuimen toimivalta tämän jakson määräysten mukaisesti, jollei 4 artiklan ja 5 artiklan 5 kohdan määräyksistä muuta johdu, jos asia koskee:

– –

3) muita sopimuksia, jotka tarkoittavat irtaimen tavaran tai palvelun toimittamista, jos

   a) sopimusta on edeltänyt erityinen tarjous tai ilmoittelu siinä valtiossa, jossa kuluttajalla on kotipaikka,

      ja

   b) kuluttaja on siinä valtiossa suorittanut sopimuksen tekemistä varten välttämättömät toimenpiteet.”

4 Bryssel I -asetuksen johdanto-osan 13 perustelukappaleen mukaan vakuutus-, kuluttaja- ja työsopimusten osalta heikompaa osapuolta olisi suojeltava hänen etujensa kannalta suotuisammilla tuomioistuimen toimivaltaa koskevilla säännöksillä kuin mitä yleiset säännökset edellyttävät.

5 Bryssel I -asetuksen 2 artiklassa säädetään periaatteesta, jonka mukaan kanne henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, nostetaan hänen kansalaisuudestaan riippumatta tuon jäsenvaltion tuomioistuimissa.

6 Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun asia koskee henkilön, jäljempänä kuluttaja, sellaista tarkoitusta varten tekemää sopimusta, jota ei voida pitää hänen ammattiinsa tai elinkeinotoimintaansa liittyvänä, tuomioistuimen toimivalta määräytyy tämän jakson säännösten mukaisesti, jollei 4 artiklan ja 5 artiklan 5 kohdan säännöksistä muuta johdu,

– –

c) – – jos sopimus on tehty henkilön kanssa, joka harjoittaa kaupallista tai elinkeinotoimintaa siinä jäsenvaltiossa, missä kuluttajan kotipaikka on, tai joka millä keinoin tahansa suuntaa tällaista toimintaa kyseiseen jäsenvaltioon tai useisiin valtioihin kyseinen jäsenvaltio mukaan lukien, ja sopimus kuuluu kyseisen toiminnan piiriin.”

7 Bryssel I -asetuksen 16 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Kuluttaja voi nostaa kanteen toista sopimuspuolta vastaan joko sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, missä tämän kotipaikka on, tai sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä kuluttajan kotipaikka on.

2. Toinen sopimuspuoli voi nostaa kanteen kuluttajaa vastaan ainoastaan sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, missä kuluttajan kotipaikka on.”

8 Sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) (EUVL L 177, s. 6; jäljempänä Rooma I -asetus) johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan, että tämän asetuksen aineellisen soveltamisalan ja säännösten olisi oltava yhdenmukaisia Bryssel I -asetuksen aineellisen soveltamisalan ja säännösten kanssa.

9 Rooma I -asetuksen johdanto-osan 24 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Kuluttajasopimuksissa – – johdonmukaisuus [Bryssel I -asetukseen] nähden edellyttää, että ’suunnatun toiminnan’ käsitteeseen viitataan edellytyksenä kuluttajaa suojaavan säännön soveltamiselle ja että kyseistä käsitettä tulkitaan yhtenäisellä tavalla [Bryssel I -asetuksessa] ja tässä asetuksessa; komission ja neuvoston yhteisessä lausumassa [Bryssel I -asetuksen] 15 artiklasta täsmennetään, että ’15 artiklan 1 kohdan c alakohdan sovellettavuuteen ei riitä vain se, että yritys suuntaa tällaista toimintaa siihen jäsenvaltioon, jossa kuluttajan kotipaikka on, tai useisiin valtioihin, joiden joukossa on myös tämä jäsenvaltio, vaan edellytetään myös, että sopimus on tehty tällaisen toiminnan puitteissa’. Lausumassa muistutetaan myös, että ’pelkkä www-sivuston saatavilla olo ei riitä siihen, että 15 artiklaa voitaisiin soveltaa, vaan edellytyksenä on, että siinä kehotetaan etäsopimusten tekemiseen ja että sopimus todellakin on tehty etäsopimuksena millä keinoin tahansa. Tässä suhteessa ei www-sivustossa käytetyllä kielellä tai valuutalla ole olennaista merkitystä’.”

10 Rooma I -asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Sanotun rajoittamatta 5 ja 7 artiklan soveltamista, sopimukseen, jonka luonnollinen henkilö on sellaista tarkoitusta varten, jonka ei voida katsoa liittyvän hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa (’kuluttaja’), tehnyt toisen henkilön kanssa tämän harjoittaman elinkeino- tai ammattitoiminnan (’elinkeinonharjoittaja’) yhteydessä, sovelletaan sen maan lakia, jossa kuluttajan asuinpaikka on, edellyttäen että elinkeinonharjoittaja

a) harjoittaa kaupallista tai ammattitoimintaansa maassa, jossa kuluttajan asuinpaikka on, tai

b) suuntaa millä tahansa tavalla tällaista toimintaa kyseiseen maahan tai useisiin maihin kyseinen maa mukaan lukien,

ja että sopimus kuuluu kyseisen toiminnan piiriin.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

11 Ennakkoratkaisupyynnöstä ja asiakirjoista ilmenee, että Mühlleitner, jonka kotipaikka on Itävallassa, etsi internetissä yksityiskäyttöönsä autoa, joka on merkiltään saksalainen. Hän avasi saksalaisen hakusivuston ”www.mobil[e].de”, nimesi haluamansa ajoneuvon merkin ja mallin ja sai hakutuloksena luettelon ajoneuvoista, joilla on halutut ominaisuudet.

12 Kun Mühlleitner oli valinnut ajoneuvon, joka vastasi parhaiten hänen hakuehtojaan, hänet ohjattiin sivulle, jossa oli tarjous vastapuolilta eli Yusufeilta, jotka harjoittavat ajoneuvojen vähittäiskauppaa Hampurissa (Saksa) sijaitsevan yhtiön Autohaus Yusufi GbR:n (jäljempänä Autohaus Yusufi) välityksellä.

13 Koska Mühlleitner halusi saada tarkempia tietoja mainitulla hakusivustolla tarjotusta autosta, hän otti vastapuoliin yhteyttä soittamalla Autohaus Yusufin internetsivulla olevaan puhelinnumeroon, jossa oli kansainvälinen suuntanumero. Koska kyseinen ajoneuvo ei enää ollut myytävänä, hänelle tarjottiin toista ajoneuvoa, jonka tarkemmat ominaisuudet ilmoitettiin myöhemmin sähköpostitse. Lisäksi hänelle painotettiin, ettei hänen Itävallan kansalaisuutensa olisi este ajoneuvon hankinnalle vastapuolilta.

14 Tämän jälkeen Mühlleitner matkusti Saksaan ja osti Yusufeilta Hampurissa 21.9.2009 allekirjoitetulla kauppasopimuksella kyseisen ajoneuvon 11 500 eurolla ja otti sen välittömästi vastaan.

15 Kun Mühlleitner palasi Itävaltaan, hän huomasi, että ostetussa ajoneuvossa oli huomattavia vikoja, ja pyysi vastapuolia korjaamaan ne.

16 Koska vastapuolet kieltäytyivät korjaamasta ajoneuvoa, Mühlleitner vaati kotipaikkansa tuomioistuinta Landesgericht Welsiä (Itävalta) purkamaan ajoneuvon kauppasopimuksen, jonka hän väitti tehneensä kuluttajana sellaisen yrityksen kanssa, joka suuntasi kaupallista toimintaa tai elinkeinotoimintaa Itävaltaan, mikä on Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisalaan kuuluva tilanne.

17 Vastapuolet kiistivät sen, että Mühlleitner olisi kuluttaja, ja itävaltalaisten tuomioistuinten kansainvälisen toimivallan ja katsoivat, että riitaa on käsiteltävä toimivaltaisissa saksalaisissa tuomioistuimissa. He väittivät myös, etteivät he suuntaa toimintaansa Itävaltaan ja että Mühlleitner teki sopimuksen heidän yrityksensä kotipaikassa Saksassa.

18 Ensimmäisen asteen tuomioistuin Landesgericht Wels jätti kanteen tutkimatta 10.5.2010 sillä perusteella, ettei se ole toimivaltainen. Vaikka mainittu tuomioistuin ei kyseenalaistanut sitä, että Mühlleitner on kuluttaja, se kuitenkin katsoi, ettei mahdollisuus päästä Autohaus Yusufin internetsivulle Itävallasta käsin riitä perusteeksi itävaltalaisten tuomioistuinten toimivallalle, että sopimuksen tekeminen perustui Mühlleitnerin puhelinsoittoon ja ettei sen jälkeen lähetetystä sähköpostista seurannut, että vastapuolet olisivat suunnanneet toimintaansa Itävaltaan. Mühlleitner valitti tästä päätöksestä Oberlandesgericht Linziin.

19 Mainittu tuomioistuin vahvisti 17.6.2010 ensimmäisen asteen tuomioistuimen päätöksen. Myöskään se ei kyseenalaistanut sitä, että Mühlleitner on kuluttaja, mutta muistutti neuvoston ja komission Bryssel I -asetuksen 15 ja 73 artiklasta antamasta yhteisestä lausumasta, joka tehtiin tätä asetusta hyväksyttäessä (jäljempänä yhteinen lausuma) ja jonka mukaan pelkästään ”passiivinen” internetsivu ei anna riittävää aihetta olettaa, että toiminta katsotaan suunnatuksi kuluttajan valtioon, ja katsoi, että Autohaus Yusufin internetsivu on tällainen ”passiivinen” sivu. Lisäksi se huomautti, että yhteisen

lausuman mukaan sopimus on tehtävä etäsopimuksena, ja katsoi, ettei näin ollut tehty käsiteltävässä asiassa. Tuomioistuin antoi kuitenkin luvan Revision-valituksen tekemiseen ja totesi, että mainitun yhteisen lausuman oikeudellinen ulottuvuus on kiistanalainen.

20 Mühlleitner on tehnyt tästä tuomiosta Revision-valituksen Oberster Gerichtshofiin.

21 Kuten asiakirjoista ilmenee, mainittu tuomioistuin katsoo, että vastaajat ovat suunnanneet toimintaansa Itävaltaan Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla, kun otetaan huomioon mahdollisuus käydä Autohaus Yusufin internetsivulla Itävallasta käsin sekä se, että sopimuspuolet ovat olleet etäyhteydessä puhelimitse ja sähköpostitse.

22 Oberster Gerichtshof päätti 9.11.2010 tekemällään päätöksellä lykätä asian käsittelyä ja odottaa, että unionin tuomioistuin antaa tuomion yhdistetyissä asioissa C-585/08 ja C-144/09, Pammer ja Hotel Alpenhof (tuomio 7.12.2010, Kok., s. I-12527), jossa oli tarkoitus tarkentaa käsitettä ”kuluttajan kotipaikan valtioon suunnattu toiminta”.

23 Mainitun tuomion antaminen vahvisti Oberster Gerichtshofin käsitystä siitä, että Yusufit ovat suunnanneet kaupallista toimintaa tai elinkeinotoimintaa Itävaltaan. Tuomioistuin ei myöskään kyseenalaista sitä, että Mühlleitner on kuluttaja.

24 Mainittu tuomioistuin tiedustelee kuitenkin, seuraako mainituissa yhdistetyissä asioissa Pammer ja Hotel Alpenhof annetun tuomion 86 ja 87 kohdasta, että Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa sovelletaan vain etäsopimuksiin.

25 Tässä tilanteessa Oberster Gerichtshof on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Edellyttääkö Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltaminen sitä, että kuluttajan ja yrittäjän välinen sopimus on tehty etäsopimuksena?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

26 Aluksi on muistutettava, että Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohta on poikkeus sekä toimivaltaa koskevasta pääsäännöstä, josta säädetään tämän asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa ja jonka mukaan toimivalta on sen jäsenvaltion tuomioistuimilla, jossa vastaajan kotipaikka on, että siitä säännöstä, joka koskee erityistä toimivaltaa sopimusasioissa, josta säädetään saman asetuksen 5 artiklan 1 alakohdassa ja jonka mukaan toimivaltainen on sen paikkakunnan tuomioistuin, missä kanteen perusteena oleva velvoite on täytetty tai on täytettävä (em. yhdistetyt asiat Pammer ja Hotel Alpenhof, tuomion 53 kohta).

27 Tästä seuraa, että tällaista poikkeusta on välttämättä tulkittava suppeasti, koska poikkeuksia pääsäännöstä on tulkittava suppeasti.

28 Lisäksi on muistutettava, että Bryssel I -asetuksen käsitteitä – ja erityisesti asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan käsitteitä – on tulkittava itsenäisesti, ja tällöin perustana on käytettävä lähtökohtaisesti mainitun asetuksen järjestelmää ja tavoitteita, jotta taataan sen yhtenäinen soveltaminen kaikissa jäsenvaltioissa (ks. vastaavasti asia C-27/02, Engler, tuomio 20.1.2005, Kok., s. I-481, 33 kohta ja em. yhdistetyt asiat Pammer ja Hotel Alpenhof, tuomion 55 kohta).

29 Oikeuskäytännössä on jo katsottu, että Bryssel I -asetuksella luodussa järjestelmässä sen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdalla on saman asetuksen johdanto-osan 13 perustelukappaleesta ilmenevällä tavalla sama asema ja sama heikomman osapuolen eli kuluttajan suojelemiseen liittyvä tehtävä kuin Brysselin yleissopimuksen 13 artiklan 1 kappaleen 3 kohdalla (ks. asia C-180/06, Ilsinger, tuomio 14.5.2009, Kok., s. I-3961, 41 kohta).

30 Lopuksi on todettava, ettei ole tarpeen vahvistaa, ovatko Yusufit suunnanneet kaupallista toimintaa Itävaltaan, koska ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin on jo katsonut tämän edellytyksen täyttyvän.

31 Esitettyyn kysymykseen on tarpeen vastata näiden seikkojen perusteella.

32 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa selvittää kysymyksellään, onko Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa tulkittava siten, että siinä vaaditaan, että kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan välinen sopimus on tehty etäsopimuksena. Tässä yhteydessä tuomioistuin esittää kysymyksen siitä, johtuuko edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Pammer ja Hotel Alpenhof annetun tuomion 86 ja 87 kohdasta, että Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa sovelletaan pelkästään etäsopimuksina tehtyihin kuluttajasopimuksiin.

33 Tältä osin on totta, että vaikka Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdassa pyritään suojaamaan kuluttajaa, tämä ei merkitse sitä, että suoja olisi absoluuttista (ks. em. yhdistetyt asiat Pammer ja Hotel Alpenhof, tuomion 70 kohta). Lisäksi vaatimus etäsopimuksina tehdyistä kuluttajasopimuksista mainitaan yhteisessä lausumassa ja Rooma I -asetuksen johdanto-osan 24 perustelukappaleessa, jossa toistetaan tämä yhteinen lausuma.

34 Kaikki huomautuksia esittäneet hallitukset ja komissio esittävät kuitenkin tämän säännöksen sanamuodon mukaiseen tulkintaan, sen syntyyn ja teleologiseen tulkintaan liittyviä väitteitä, jotka puoltavat kieltävää vastausta ennakkoratkaisukysymykseen.

35 Ensiksi on todettava, että Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ei nimenomaisesti tehdä sen soveltamista riippuvaiseksi siitä, että sen soveltamisalaan kuuluvat sopimukset on tehty etäsopimuksina.

36 Tämän säännöksen sanamuodosta nimittäin ilmenee, että sitä sovelletaan, kun kaksi erityistä edellytystä täyttyy. Vaaditaan ensiksi, että elinkeinonharjoittaja harjoittaa kaupallista toimintaa tai elinkeinotoimintaa siinä jäsenvaltiossa, missä kuluttajan kotipaikka on, tai millä keinoin tahansa suuntaa tällaista toimintaa kyseiseen jäsenvaltioon tai useisiin valtioihin kyseinen jäsenvaltio mukaan lukien, ja toiseksi, että riidanalainen sopimus kuuluu kyseisen toiminnan piiriin.

37 Lisäksi on otettava huomioon, että komissio totesi Brysselissä 14.7.1999 neuvoston asetukseksi (EY) tuomioistuinten toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa esittämänsä ehdotuksen [KOM(1999) 348 lopullinen] perusteluissa, että ”asetukseen ei oteta [Brysselin yleissopimuksen] 13 artiklan edellytystä, jonka mukaan merkityksellistä on se, että kuluttaja on suorittanut sopimuksen tekemistä varten välttämättömät toimenpiteet kotivaltiossaan, joten asetuksen 15 artiklan ensimmäisen kohdan kolmatta alakohtaa [josta on tullut Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohta] sovelletaan myös muussa jäsenvaltiossa kuin kuluttajan kotivaltiossa tehtyihin sopimuksiin – –”.

38 Unionin tuomioistuin on myös todennut, että Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan sanamuoto ei ole kaikilta osiltaan täysin samanlainen kuin Brysselin yleissopimuksen 13 artiklan 1 kappaleen sanamuoto. Se on erityisesti katsonut, että soveltamisedellytykset, jotka kuluttajasopimusten on täytettävä, on nyt muotoiltu yleisemmällä tavalla kuin aikaisemmin, jotta voidaan varmistaa parempi kuluttajansuoja ottaen huomioon uudet viestintävälineet ja sähköisen kaupankäynnin kehitys (ks. em. yhdistetyt asiat Pammer ja Hotel Alpenhof, tuomion 59 kohta).

39 Unionin lainsäätäjä on siten korvannut edellytykset, joiden mukaan yhtäältä elinkeinonharjoittajan on pitänyt tehdä erityinen tarjous siinä valtiossa tai kohdistaa ilmoittelua siihen valtioon, jossa kuluttajalla on kotipaikka, ja toisaalta kuluttajan on pitänyt suorittaa kyseisessä valtiossa sopimuksen tekemistä varten välttämättömät toimenpiteet, edellytyksillä, joita sovelletaan ainoastaan elinkeinonharjoittajaan (em. yhdistetyt asiat Pammer ja Hotel Alpenhof, tuomion 60 kohta).

40 Tältä osin on todettava, että Euroopan parlamentin oikeudellisten ja sisämarkkina-asioiden valiokunnan 18.9.2000 tekemässä ehdotuksessa uudeksi Bryssel I -asetukseksi (lopullinen asiakirja A5-0253/2000, muutos 23 perusteluineen) käsiteltiin sen tarkoituksenmukaisuutta, että lisättäisiin edellytys, jonka mukaan kuluttajasopimukset on tehtävä etäsopimuksina, sekä väitteitä, jotka lopulta johtivat tällaisen muutoksen hyväksymättä jättämiseen.

41 Brysselin yleissopimuksen aikaisemman 13 artiklan uusi, laajempi muotoilu näkyy, kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 17 kohdassa, myös Brysselin yleissopimuksen ja Bryssel I -asetuksen rinnakkaissopimuksissa, etenkin tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla tehdyn yleissopimuksen, jonka allekirjoittamisesta yhteisön puolesta tehtiin 15.10.2007 neuvoston päätös 2007/712/EY (EUVL L 339, s. 1), 15 artiklan 1 kohdan c alakohdassa.

42 Toiseksi Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan teleologisesta tulkinnasta on huomautettava, että kuluttajasopimusten tekemistä etäsopimuksina koskevan edellytyksen lisääminen olisi vastoin tällä säännöksellä sen uudessa, laajemmassa muodossa tavoiteltua päämäärää eli erityisesti päämäärää suojata kuluttajia, jotka ovat sopimuksen heikkoja osapuolia.

43 Kolmanneksi unionin tuomioistuin totesi edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Pammer ja Hotel Alpenhof annetun tuomion 86 ja 87 kohdassa vastauksena Hotel Alpenhof -nimisen yhtiön väitteisiin siitä, ettei Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa voida soveltaa, koska sopimus tehtiin kuluttajan kanssa paikan päällä eikä etäsopimuksena, että väitteet ovat kyseisessä asiassa tehottomia, kun otetaan huomioon tosiseikat, joiden mukaan hotellihuoneesta tehtiin etävaraus ja -vahvistus.

44 Kuten julkisasiamies totesi käsiteltävässä asiassa antamansa ratkaisuehdotuksen 36–38 kohdassa, on katsottava, että mainitun tuomion 86 ja 87 kohta ovat vain unionin tuomioistuimen vastaus Hotel Alpenhof -nimisen yhtiön väitteisiin, eikä kyseisten kohtien ulottuvuutta voida laajentaa tämän asian erityisten olosuhteiden ulkopuolelle. On kuitenkin niin, että olennainen edellytys, josta Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltaminen riippuu, liittyy kuluttajan kotipaikan valtioon suunnattuun kaupalliseen toimintaan tai elinkeinotoimintaan. Tältä osin sekä yhteyden ottaminen etäteitse, kuten pääasiassa, että tavaran tai palvelun etävaraus tai sitä suuremmalla syyllä kuluttajasopimuksen tekeminen etäsopimuksena ovat viitteitä siitä, että sopimus liittyy tällaiseen toimintaan.

45 Kun edellä esitetty otetaan huomioon, esitettyyn kysymykseen on vastattava, että Bryssel I -asetuksen 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on tulkittava siten, ettei siinä vaadita, että kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan välinen sopimus on tehty etäsopimuksena.

Oikeudenkäyntikulut

46 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on tulkittava siten, ettei siinä vaadita, että kuluttajan ja elinkeinonharjoittajan välinen sopimus on tehty etäsopimuksena.

Allekirjoitukset